

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

Nro 42-43 • Perjantaina 20. lokakuuta 2006

57. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Karjalan Liiton hiljentymisen viikko Ylläksellä

Lapin ruskaa ihailemassa

Lapin luonto lumosi jälleen ja otti sinne 24.-30.9. matkanneet etelän "lantalaiset" pauloihinsa. Vaikka sinne on pitkä matka, niin kyllä silti kannatti mennä, koska perillä meitä odotti erittäin värikäs luonto, rauhallinen ja kaikin puolin miellyttävä Tunturihotelli ystävällisine palveluineen ja hyvine ruokineen.

Kokeneena matkanjohtajana toimi Karjalan Liiton hallituksen jäsen Seija Jatkonen Jämsästä. Hän myös johdatteli yhtä päivää lukuun ottamatta kaikki halukkaat kohteisiin, jotka kaikki olivat mielestäni hyvin valittuja ja erilaisia. Liikuntaa tuli ihan tarpeeksi asti ja jos jollekin ei tuo noin neljän tunnin retki riittänyt, voi hän lähteä omille taipaleilleen. Hotellilla aamiaisen yhteydessä voi tehdä retkieväitä, jotka maistuvatkin sitten ponnisteluja jälkeen erittäin mahtavilta

"tulistelupaikoilla" niitä nautiskellessa.

Meille tuli tutuksi muun muassa Opastuskeskus Kellokas hyvine Lapin luonnon näyttelyineen, ja siitä sitten kipusimme Varankaanurun luontopolulle. Tiistaina oli ohjelmassa retki Äkäsmyllylle ja Äkässaivolle. Seuraavana päivänä olikin koko päivän retki Särkitunturille, jonka laella saimme ihailla uljaita, luonnon hienoja värikkäitä maisemia. Paluumatkalla saimme vierailla "Lapin helvetissä" Pakasaivolla, joka on ollut lappalaisten ikivanha uhri- ja luonnonjumalien palvontapaikka. Se on erittäin syvällä oleva rotkojärvi, jonka muistikuivat piirtyivät hyvin mieleen.

Torstain retkikohteena oli Kurtakon kylästä alkava telatie lintutorneineen. Telatie tarkoittaa suomeksi sanottuna pitkospuita, joita

pitkin samoilimme mainion paikallisen oppaamme Aapon Jussan tarinoita kuunnellen. Hän oli tehnyt meillemyös maittavat voileivät ja keitti taukopaikalla pan-nukahvit, jota kaikki kehuivat. Kahvittelun lomassa tämä Lapin mies jutusteli mukavia ja vastaili matkalaisten tekemiin kysymyksiin. Kun joku kysyi, oliko siellä susia, niin Jussa vastasi: "Ei ne suvet täällä viihty." Miestä olisi kuunnellut vaikka "päivän syömättä".

Saavuttuamme retkiltämme jokaisena päivänä meitä odotti lämmin sauna, jossa saimme kangistuneet lihaksemme jälleen vetristymään.

Hotellilla menneitä muistellen

Joensuulainen rovasti Ensio Larema järjesti meillemuutamia ohjelmat hotellilla. Ensinkin kertoi, "kuka mie oon

ja mistä mie tuun". Sitten oli yhden illan ohjelmassa matkalaisten kertomukset evakuointiajoilta. Moni kertoi sykähdettäviä tapauksia, jotka samalla olivat silloisten lasten mieliin jääneitä tapahtumia heimomme kohtalonhetkiltä, jolloin kodit oli jätettävä ja suunnattava matka uuden rajan taakse kohti tuntemattomia ja samalla arvaamattomia määränpäitä.

Anja Hakonen Jyväskylästä (Impilahti): "Lähtö tuli nopeasti heti illalla siitä tiedon saatuaamme. Juna, johon pääsimme, oli aivan tupaten täynnä. Tiedustelin äidiltä: "Mihin nyt mennään ja miksi itket?" Mutta äiti ei vastannut, kun ei itsekkään tiennyt, mitä edessä oli. Värttilässä syntynyt Martti Toivanen kertoi, että

Sivuillamme TÄNÄÄN mm.

Viljo Kosonen 1917-20063
Markku Kuronen 1943-20063
Matkakertomus Marista 4-5
Apupupun teko-ohje5
Kalakurjet Kurkijoella7
Maila Poskiparralta kirja8

**Kurkijokelaisen toimisto
tänään perjantaina 20.10. KIINNI**

**Seuraavat Kurkijokelaiset ilmestyvät
3.11., 17.11., 1.12., joulunumero 15.12., 29.12.**

*Lepo- ja nautintahetki
Äkäsaivon nuotiolla.
Kuvan keskellä kuppi
kädessä Ensio Larema.*

hänen pienessä evakkorepussaan oli vähän evästä, kaasunaamari ja kaikkein rakkain leikkikalua, pieni puuhevon.

Eräs Viipurissa syntynyt kertoi, kuinka lähtöä edeltävä yö oli valvottu kokonaan ja aamulla oli otettu ukki vesikelkkaan ja lähdetty. Matka oli jatkunut myöhemmin kuorma-autolla, jossa oli ollut lavan täydeltä väkeä. Oli ohitettu paljon tien varressa kulkevia ihmisiä nyytteineen ja muine kantamuksineen.

Ensio Larema muisteli, kuinka amerikkalaisten siirtolaisille lähettämät vaate-avut olivat menneet jakajien omaan käyttöön ja hän itsekin oli koulussa saanut erään kylän isännän jauhoisen vanhan myllypompan. Niin oli varastettu kunnon tavarat ja laitettu rytkyjä tilalle. "Ne olivat niitä suuria vääryyksiä. Toivottavasti vielä joku niistä vaihtajista saa tuntea piston sisimmäsään."

Eräs mukana ollut perushämäläinen mies kertoi, että karjalaisten mukana oli

hänen kotiseudulleen tullut elämänmyönteisyys, jota ei piiloteltu kuten ennen. "Olen saanut itteni hyvin mukaan."

Muina päivinä yhteiset hetkemme hotellilla oli koottu Vivaldin "Neljä vuodenaikaa"-musiikkiteeman ympärille. Larema yhdisti kevään ja lapsuuden, kesän ja ihmisen parhaimman työajan, syksyn ja ihmisen lakipisteen, josta kuljemme kypsyneinä kohti talvea, elämän päättymistä luonnossa ja elomme iltaa, josta löytyy meille kaikille paljon hyviä ja miellyttäviä aikoja niin luonnosta kuin toistemme parista, vaikkakin askel jo lyhenee ja vauhtimme huomattavasti hidastuu. On ehtoo ja iltakellojen aika.

Viereisen Ylläsjärven rantamilta kaikuivat yön pimeyteen muuttomatkan taukoa pitävien joutsenten haikat törähdykset. Olivat hyvästijätöiden hetket koittaneet.

Suuret kiitokset viikon vetäjille hyvin suunnitellusta ja läpiviedystä ohjelmasta ja toisille matkalaisille miellyttävästä matkaseurasta. Moni lupasi palata uudelleen.

Eino Vepsä

*Matkanjohtaja
Seija Jatkonen
kuuntelee
tarkkaavaisesti
Jussan Aapon
tarinoita tämän
keittäessä oikein
kunnan poro-
kahvit musta-
kylkipannuissa.*

*Kirjoittaja
vaimonsa kanssa
Särkitunturin
laella uljaita
maisemia
ihailemassa.*

20.10.2006

Kuka ehtii ensin

Seurasin viikko sitten ihmetellen Nobelin rauhanpalkinnon saajan julkaisemisesta Suomessa syntynyttä mediakohua. Jopa yleensä rauhallisesti toimiva Yleisradiokin sortui ennakoimaan palkinnon saamista Suomeen. Se järjesti ylimääräisen TV-uutislähetysten julkistamisajankohtaan. Olemme tottuneet, että ylimääräisiä uutislähettyksiä käytetään vain äärimmäisen isoissa tapauksissa. Vaikka presidentti Martti Ahtisaari, joka tosin johti vedonlyöntitilastoja, olisi rauhanpalkinnon tänä vuonna saanutkin, olisi sen uutisen ehtinyt kertoa tavallisissa uutislähettyksissäkin. Palkinto jaetaan vasta 10. päivänä joulukuuta, joten sitä ennen Yleisradiokin lähettää satoja uutisia.

Kilpailu siitä, kuka ehtii ensin kertoa jonkin tärkeän uutisen näyttää aina vain kiristävän. Iltapäivälehdetkin julkaisevat internetissä koko ajan päivittämäänsä uutislehteä. Ennen ehdittiin uutiset lukea seuraavan päivän lehdestä, ja niitä voitiin silloinkin ihmetellä ja kommentoida. Kiire ja hektisyys lisääntyvät joka alalla.

Ihmettelin myös sitä, miten presidentti Ahtisaari antautui mukaan tuohon ennenaikaiseen ”nuolemiseen ennen kuin tipahti”. Hän oli TV-haastattelussa

silminnähdessä pettynyt siitä, ettei saanut tänäkään vuonna Nobelin rauhanpalkintoa. Vaikka olisi ennakkoarvioissa kuinka vahvoilla, mielestäni ei kannattaisi haaveilla mitään etukäteen, sillä ei ole helppoa nousta voittajaksi yli 190 ehdokkaan joukosta. Yleensä ennakkosuositukset ovat osanneet rauhoitella myös inostunutta yleisöä olemaan ”coolisti” eli rauhallisesti siihen asti, kun asia on ratkennut.

* * *

”Älä nuolaise,
ennen kuin tipahtaa!”

Vanha sananlasku

Lehdessämme toisaalla on Apupupun teko-ohje. Suomen Punainen Risti on yhdessä Otavan kanssa ja ilmeisesti Anu Harkin innoittamana lähtenyt in-

nostamaan ihmisiä tekemään Apupupuja. Tärkeintä on, että meistä jokainen voi siihen osallistua. Jos ei omiin käsiinsä puikkoja halua ottaa, voi ostaa jollekin innokkaalle kutojalle lankoja ja vanua. Kappaleiden yhteen ompelamisessa ja pupujen täyttämässä ja viimeistelyssä voi myös kutojaa auttaa. Yhteispeleillä se onnistuu. Olisi hienoa saada lehtemme kuvia tekemistänne pupuista ja tarinoita siitä, miten olette niitä tehneet – yksin tai yhdessä.

Raija Hjelm

Hartaus sunnuntaiksi 22.10.
20. sunnuntai helluntaista

Uskon ja epäilen
- olen siis olemassa

”Sinä Repa kun olet niitä uskovaista, niin kerrohan, onko sitä Jumalaa olemassa.” Jussin kysymys singahti nuotion ympärillä istuvien hirvimiesten tajuntaan kuin vasaranisku naulan ohilyönnistä sormeen. Vaikka nuotion hehku sai Repan posket hehkumaan, ne tuntuivat entistäkin kuumemmilta kysymyksen jälkeen. Miehet kääntyivät Repan puoleen katsomaan, miten hän selviäisi.

”Miten niin uskovaainen?” heitti Repa vastakysymyksen. ”No, etkö sinä ole niitä kirkon päättäjiä, luottamushenkilöitä?” Jussi jatkoi. ”Olenhan minä kirkkovaltuustossa, mutta en minä noita uskonkysymyksiä niin ole miettinyt”, vastasi Jussi ja potkiskeli samalla maata istuinpölkyn läheltä. ”Kai sinun pitää uskoa siihen, mistä olet päättämässä”, tokaisi Väpi vastapäätä. Savu kiersi kohti utuista taivasta. Tihkusade teki maiseman entistä harmaammaksi. ”On se pojat hyvä, että meillä on yksi mies joukossa, joka pitää meidät väleissä yläkerran Isännän kanssa”, tuumasi Antsu. ”Uskotteko te toiset muuten Jumalaan?”

Tuli hiljaista. Joku kohenteli tulta, toinen käänsi kahvipakkaa liekkien ylle. ”Kai sitä tavallaan uskaa, vaikka joskus kyllä epäileekin, kun seurailee näitä maailman touhuja. Eikö se Jumala voisi puuttua peliin, kun näkee överiksi kaiken menevän. Miksi maailmassa on niin paljon pahaa, väärää ja epäoikeudenmukaista”, Väpi pohdiskeli. ”Niin ja kyllä minä täällä syksyisessä metsässä olen miettinyt, että ei kaikki voi olla kuitenkaan sattumalta syntynyt tai jostain alkuräjähdyksestä. Kaikki on niin suunnitelmallista ja hyvää. Ajatellaanpa meitäkin täällä jahdissa; tähän on mitä suurinta nautintoa ja sitten vielä jännitystä ja maukkaat hirvipaistit päälle. Tämä kaikkihan suorastaan pakottaa uskomaan Luojaan.”

Repa helpotti. Väpihän puhui kuin hänen suullaan. Olihan hän joutunut tekemään tiliä suhteestaan Jumalaan, kun oli suostunut seurakuntavaalien ehdokkaaksi. Kieltäjä hän ei ollut koskaan ollut, mutta epäileväinen monien asioiden suhteen. Olisiko sellaisesta seurakunnan asioista päättämään, oli Repa miettinyt. Mutta monesti hän huomasi ajattelevansa Jumalaa, joskus jopa kiittävän ja kun neljäkymmentä vuotta oli tullut täyteen, kuoleman oli käynyt mielessä. Ei, jotain enemmän elämässä täytyi olla kuin tämä näkyvä, hauras ja katoava.

”Kyllä jotain meitä suurempaa on olemassa. Minulle se on Jumala, vaikka väliin kyllä epäilenkin. Uskon ja epäilen - olen siis olemassa. Se on minun uskontunnustukseni”, lausui Repa. ”Eiköhän meistä jokainen omalla tavallaan luota Jumalaan, vaikka siitä on vaikea ääneen mitään lausuaakaan.

Se tuntuu niin henkilökohtaiselta. Minäkin olen kokenut täällä metsässä voimakkaasti Jumalan puhuttelun”, tunnusti Antsu.

Kahvivesi rupesi kiehumään pakissa. Väpi lisäsi kahvijauhot sekaan ja nosti pakin kannolle riittymään. ”Vieläkö osaatte pojat sen armeijassa paljon laulettua virren Joutukaa, sielut, on aikamme kallis?” kysyi Jussi. Samalla hetkellä virsi virisi henosti vahvasti olemassa olevien miesten suusta, epäilyssään Jumalaan luottavien sydämelä.

Risto Kormilainen

Kirjoittaja on Suomussalmen kirkkoherra ja kirjailija sekä Vuoden Pappi 2005.

Kuolleita

Rakkaamme

Esa Petter KUOKKANEN

* 2.11.1922 Kurkijoki
† 22.9.2006 Kuusankoski tk

Sydän uupunut levon sai,
valkeni ikuinen sunnuntai.

Kiitollisuudella muistaen

Puoliso
Lapset perheineen
Lapsenlapsen lapset
Sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu 7.10.2006. Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Viljo Petter KOSONEN

* 18.7.1917 Kurkijoki
† 1.10.2006 Oripää

Lea ja Martti
Jari, Ann-Christin ja Aleks
Veljen ja sisaren perheet
Sukulaiset, ystävät ja naapurit

Hymni soi holvissa hiljaa,
tummuna kaipuuta soi.
Aika on korjannut viljaa,
sarka jo kynnetty on.

Siunaus toimitettu. Lämmin kiitos osanotosta suruumme.
Kiitos Oripään Vanhainkoti-palvelutalon henkilökunnalle
hyvästä huolenpidosta.

NIMIPÄIVÄT

pe 20.10. Kasperi,
Kauno
la 21.10. Ursula
su 22.10. Anja, Anita,
Anitta,
Anniina
ma 23.10. Severi
ti 24.10. Asmo,
Rasmus,
YK:n päivä
ke 25.10. Sointu
to 26.10. Niina, Nina,
Amanda,
Manta
pe 27.10. Helli, Hellin,
Hellä
la 28.10. Simo
su 29.10. Alfred,
Urmias,
Kesäaika
päättyy
ma 30.10. Eila
ti 31.10. Arto, Arttu,
Artturi
ke 1.11. Pyry, Lyly
to 2.11. Topi, Topias

Kaipuu saa näkyä

PALVELEMME
Ma - Pe 9 - 17
La 9 - 13

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 261

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Valmistuneita

Iina Salonen Alastaron Virtaalta on valmistunut 6.10. tradenomiksi Satakunnan ammattikorkeakoulusta, Rauman yksiköstä, suuntautumisvaihtoehtona organisaatiot ja henkilöstöjohtaminen. Inan isovanhemmat Katri ja Mikko Poutanen Kurkijoen Tervusta.

Muistettavaa

Karjalan Liiton naistoimikunnan 30-vuotisjuhla su 22.10. klo 14 Karjalatalolla Helsingissä. Karjalainen pitöpöytä klo 12-13.30 Laatokkasalissa, jossa onnittelevien vastaanotto klo 13.25-14.00. Juhlaohjelma klo 14 - noin 16. Juhlapuhe Isä Mitro Repo. Vuoden kädentaito –kilpailun näyttely juhlasalissa. Pääsymaksu 20 + sisältää ruoan ja ohjelman. Kaikki naistoimikunnan ystävät ovat tervetulleita.

Loimaan Seudun Karjalaseuran syyskokous pidetään to 26.10. klo 18 Nordea Pankin kokoustiloissa Loimaalla. Tervetuloa.

Talviaikaan siirtyminen su 29.10. klo 4.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Missä pääministeri Matti Vanhanen on syntynyt?

2. Minä vuonna Valitut Palat –lehti alkoi ilmestyä Suomessa?

3. Kuka takavuosisien suosikkilaulaja työskentelee nykyään eräoppaana Lapissa?

4. Kuinka monta prosenttia ruisleivän hinnasta viljelijä saa?

5. Mistä maasta on Nobelin rauhanpalkinnon v. 1984 saanut arkipiispa Desmond Tutu kotoisin?
6. Mikä hallitsijasuku oli vallassa Venäjällä ennen kommunistista vallankumousta?

7. Kuka näyttelijä tunnetaan Vara-Manuna?

8. Mitä eläintä pyydettiin aiemmin kypälälaudalla?

9. Montako ihmistä tupakka tappaa vuosittain tilastojen mukaan?

10. Mitkä ovat erään tutkimuksen mukaan neljä kauneinta suomenkielistä sanaa?

Muurahaispolku

”Aika kultaa muistot”, on joku joskus sanonut, ja se pitää paikkansa. Kun itselleni iski ikävä kotiin Karjalan Hiitolaan, oli pakko ryhtyä piirtämään kylämme karttaa paperille. Hiitolan Pukinniemi oli ajatuksissani.

Koska Hiitolan kirkonkirjoissa oli noin 40 kylää, oli Pukinniemi aikojen saatossa muodostunut vauraaksi kokonaisuudeksi kylien sivumaista. Sen muodostivat lähes sata maanviljelystilaa, jotka olivat ”kotoisin” kaikista pitäjämme kylistä. Siksi Pukinniemeä olikin selvempi käsitellä koulupiirinä. Tekemäni kartta käsitti

myös talojen olinpaikat, mutta piirustus oli ”noin”-mitoilla tehty, kunnes sukulaispoika Veikko Varjus toi oikeat mittakaavat minun muurahaispoluille. Nyt kartta on mitoitettu ja talot sijoitettu oikeille paikoilleen vuoden 1939 karttojen mukaisesti.

Tuskin ilman tuota tekemääni muurahaispolkukarttaa olisi koskaan herännyt ajatusta tehdä karttaa omasta koulupiiristämme Pukinniemestä. Nyt se on tehty ja hyvä onkin, kiitos Veikon ja avustajien. Talojakin on samassa suhteessa kuin ”ensimmäisessä luomuksessa-

ni”.

Onneksi Veikko sattui näkemään luomukseni, sillä hän osasi taitavana ihmisenä korjata virheeni ja havaita satelliitin avulla vielä Saarsuon kohdalle syntyneen uuden järvenkin. Yhteisapelillä se sujui. Joitakin muita avustajia löytyi viime vaiheessa, kiitos kaikille. On siinä hyvä kartta taloineen muistoksi tuleville sukupolville.

Tuo kartta tuli mieleeni ollessani päiväkävelyllä isäni Onni Ijäksen entisen pika-asutustilan peltotiellä. Siinä muurahaiset kävelivät koko kesän edestakaisin, ja kiire

näytti olevan. Lienevät myös olleet päiväkävelyllä, sillä ei niillä mitään taakkaa näyttänyt olevan kannettavanaan. Siinä ne kiirehtivät (mielestäni) ilman päämäärää kuten me karjalaisetkin, kun jouduimme pakon edestä maantielle kodeistamme. Nyt sateiden tultua muurahaiset ovat kai löytäneet talvikodin, koska peltotien liienne on loppunut.

Muurahaispesän piirtelin karttaanikin jälkipolvia varten tienviitaksi mummolaan. Silloin en tiennyt, oliko sitä pesää enää olemassakaan puolen vuosisadan jälkeen. Luotin siihen, että jäljellä olisi vaikkapa vain asuma-ton pesänpohja. Ihme ja kumma, pesä ”elää” kuten ennenkin, ja oikea suunta mummolaan löytyi ja on

edelleenkin olemassa. Senkin pesän muurahaisilla on retkeilijöiden mukaan kiire pesän kunnostamisessa. Se on edelleenkin hyvä maa-merkki. – Mummolaa vain ei ole...

Ollessani tänään, vähän sateisena päivänä, omalla muurahaispolullani kävelemässä en havainnut polulla yhtään pikkutallaajaa. Lienevät varmasti etsineet kuivemman tien tai piiloutuneet jo talviunilleen. En ole tutustunut muurahaisten elämään, mutta muurahaispolku oli kävelijöistä tyhjentynyt. Hyviä talviunia vain kuivan pesän sisällä. Kevvällä tavataan, jos Luoja suo.

Aino Koppi

Noormarkku

Kokouksia

Hiitolan Pitäjäseura ry:n sääntömääräinen **SYYSKOKOUS** ti 7.11.2006 klo18 Porissa, Tuomarink. 2. Käsitellään sääntöjen määräämät asiat. Iltaa jatketaan tarinailtana.

Tervetuloa **Hallitus**

Lappeenrannan Kurkijokelaiset! Menemme syys sunnuntain viettoon 5.11. klo 13 Terttu Veijalaiselle Imatralle, Elsankuja 9. Tervetuloa.

Viljo Kososen muistolle

Sunnuntaina 1.10. nukui ikuiseen uneen isoisäni, maanviljelijä Viljo Petter Kosonen. Viljo-ukko oli syntynyt Kurkijoella Lapinlahden kylässä 18.7. 1917 kolmilapsisen perheen keskimmäisenä. Hän avioitui Lumivaarasta kotoisin olleen Anna-Maria Uimosen kanssa vuonna 1937. Nuoruusajan vuosisata osa kului sotatehtävissä, ensin linnoitustöissä ja siten eri rintamilla, jatkosodan loppuvaiheissa taistelut veivät Aavasaksalle saakka.

Evakkomatka johti Kososen perhettä Hankasalmen kautta Pohjanmaalle Kurikkaan, ja sieltä sitten lopulliseen uuteen kotikuntaan Oripäähän, johon perhe asettui ja kotiutui. Kurkijoelta saakka mukana matkasivat lapset Aimo ja Lea (nyk. Rastas).

Viljo teki pitkän päivätyön maa- ja metsätalouden saralla, ja metsä oli monella tavalla hänelle erityisen rakas. Tähän vaikutti vah-

vasti jo nuorella iällä kau niissa Karjalassa syntynyt yhteys luontoon, luonnossa työskentelyyn ja liikkumiseen. Uskon, että kaipuu Laatokkaa kohtaan vei Ukon usein Yläneen Pyhäjärven rantaan ostamaan tuoretta kalaa perheen ruokapätyään; olihan kalastus ja kulkeminen veneillä laajalla Laatokalla ollut hänelle mieluisaa puuhaa.

Veljensä Juhanan ja myöhemmin poikansa Aimon kanssa hän viljeli maata sekä teki metsätöitä. ”Jussin” kanssa he toimivat jonkin aikaa kuorma-autoyrittäjinäkin. Toimeliaana miehenä Viljo teki oman tilan töiden ohella mm. rahtipuintia vielä 1980-luvulla. Nurmelan tilan pelloilla tuotettiin leipä- ja siemenviljaa, aiemmin tilalla oli myös lehmii ja lihakarjaa.

Seurallisena ja luotettuna miehenä Viljo oli mukana monessa ja hoiti aktiivivuosinaan useita luottamustoimia, joista tärkeimpiä olivat useat lautakunta-

paikat, Oripään Osuuspankin hallitus, metsänhoito-yhdistyksen hallitus, Metsänhoitoyhdistys Tuen johdokunta, metsänhoitoyhdistysten liiton hallitus, Metsäliiton aluetoimikunta, MTK ja Karjala-seura.

Raasinkorven yhteismet-sän puheenjohtajana hän toimi 25 vuotta, ja hänet on nimitetty sen kunnia-puheenjohtajaksi. Hänet on myös palkittu toimistaan useilla ansiomerkeillä. Har-rastuksistakin tärkeimmät liittyivät metsään, sillä hän oli Leijankorven metsästys-seuran perustajajäseniä, ja pitkään aktiivinen metsästysmies.

Myös erilaiset metsänhoitokilpailut kiinnostivat häntä sekä matkailu kotimaassa ja jonkin verran ulkomail-la. Useaan otteeseen hän kävi myös katsomassa vanhaa kotiseutuaan Kurkijoella.

Eläkevuosina sotavete-raanitoiminta oli Viljo-ukon sydäntä lähellä, ja hän osallistui erilaisiin tilai-

suuksiin mahdollisuuksiensa mukaan kuten myös seurakunnan tilaisuuksiin.

Vaikka metsä antoi, se myös otti. Tilanpitoa jatkanut poika Aimo menehtyi tapaturmaisesti oman tilan metsätöissä vuonna 1997. Tämä tapahtuma sekä Mari-mummon poismeno vuonna 1999 olivat Viljolle henkisesti kovin raskaita.

Meillä oli kuitenkin onni saada viettää aikaa hänen kanssaan näihin päiviin saakka, kuulla monia kertomuksia menneiltä ajoilta ja vielä viime viikkoinakin kuunnella hänen lauleskuaan, joka hyvin kuvasi hänen iloista karjalaista perusluonnettaan.

Pitkä matka on nyt kuljettu, Ukko on siunatun le-von ansainnut. Kiitos kaikille ystäville matkanvarrella, erityisesti niille monille, jotka jaksoivat käydä Viljoa vielä viime vuosina tervehtimässä, sekä Oripään palvelutalon henkilökunnalle.

Konsuli Jari Rastas
Viljon tyttärenpoika,
kurkijokelainen

Yrittäjä Markku Kuronen 6.4.1943-19.9.2006

Yrittäjä Markku Kuro-nen kuoli pitkällisen sydän-sairauden uuvuttamana kotonaan Imatral-la 19. syyskuuta. Hän oli syntynyt Hiitolassa, pakkoluovutetussa Karjalassa 6.4.1943.

Markku Kuronen meni heti keskikoulun jälkeen töihin perheen yritykseen, Kurosen jalkine- ja urheiluliikkeeseen Imatran Rauti-onkylään. Hän kävi vähittäiskauppiasopiston ja valmistui diplomikauppiaksi vuonna 1962.

Markku Kuronen avioitui Virpin (o.s. Anteroinen) kanssa vuonna 1965. Tytär Minna syntyi vuonna 1967 ja Henna vuonna 1971.

Markku ja hänen sisarensa Marja-Terttu Rahkonen ottivat yhdessä liikkeen vetovastuun isänsä Kalle

Kurosen siirryttyä eläkkeelle. Kalle Kuronen ja kumppanit palkittiin Imatran vuoden yrittäjänä 1985. Yritys sai lisäksi Kotimaisen Työn Liiton tunnustus-palkinnon.

Markku Kuronen perusti oman toiminimen vaimonsa kanssa vuonna 1988, mutta joutui pian sairauseläkkeelle sydänvaivojensa vuoksi. Karjala ja karjalaisuus olivat tärkeitä Markku Kuroselle. Niinpä hän oli Virpin kanssa käynnistämässä Imatran seudun karjalaisten nuorisotoimintaa 1970-luvulla.

Tytär Minna ja sisarentytär Tea olivat ensimmäisiä vunukoita Makun piirissä, jossa parhaimmillaan oli 350 tanhuajaa ja muuta nuorta. Karjalaisten kesä-

juhlille mentiin neljällä-viidel-lä linja-autolla ja Imatran saksalaiseen ystävyys-kaupunkiin Salzgitteriin tehtiin esiintymismatkoja.

Markku Kuronen osallistui Karjalan Liiton toimintaan myös valtakunnan tasolla. Innokkaana Lapin-kävijänä hän oli rakentamassa tunturimajaa Ylläkselle sekä toimi Liiton hallituksessa ja työvaliokunnassa 1970-luvulta lähtien, työskennellen muun muassa Karjalatalon rakentamisen puolesta.

Tärkeä tukikohta tuli Hiitolassa sijaitsevasta su-von kotitalosta, jossa ennen sotia sijaitsi Kurosen nahkatehdas ja joka oli rakennettu uudestaan jatkosodan aikana. Markku vuokrasi veljensä kanssa talon ala-

kerran vuonna 1993 ja lupasi auttaa Hiitolan kuntaa.

Lupauksensa ”Mark” myös piti: kyläläiset saivat vuosien varrella kaksi pikkubussia ja koulukuljetuksiin yhden linja-auton, sairaalalaitteita, urheiluvälineitä sekä 50 000 kiloa vaatteita.

Markku Kuronen sai vuonna 1998 Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiiri ympäristöpalkinnon aktiivisuudestaan Hiitolanjoen kunnostuksen alulle panosta. Hän kertoi useissa seminaareissa ja tiedotusvälineissä elämästään Hiitolassa sekä ajatuksestaan saada Karjala takaisin tällä tavalla vähitellen, pienin aske-lin.

Maija-Liisa Koponen

Kirjoittaja on Virpi Kurosen serkku ja Markku Kurosen ystävä yli 40 vuoden ajalta.

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Kurkijoki-Säätiön hallitus

Toimitus: Päätoimittaja Raija Hjelm
ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoinna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
puh./fax (02) 762 2551, matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi 35 euroa
6 kk 20 euroa
3 kk 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Kylänäkymä marien asuttamassa Shor-Unzhassa oli näin värikäs.

Vastaanotto Shor-Unzhassa oli ystävällinen myöhäisestä ajankohdasta huolimatta.

vilvoitellen. Illan jo pimeessä saavuimme määrän-päähämme Shor-Unzhaan, jonka asukkaat kokonaisuudessaan ovat marilaisia. Sielläkin laulu- ja soittoryhmä otti meidät vastaan kuin vanhat, hyvät ystävänsä, ja perheiden luota meille löytyivät yösijatkin.

Perheissä meitä oli vastassa ihmisten sydämellisyys, marilainen vieraanvaraisuus ja sauna, joka jonkin verran poikkesi suomalaisesta, puulämmitteisestä kylvystämme. Saunavasta odotti lämpöisessä vedessä kylpijää. Samassa ämpärisä oli myös kuusen oksa, joka marilaisen uskomuksen mukaan ajoi pois pahoja henkiä.

Leppoisa lölyt ja mielenkiintoinen päivä olivat uuvuttaneet matkalaiset. Yöni maistui makealta. Uusi päivä oli valjennut kirkkaassa auringon paisteessa, ja lämpöä riitti.

Aamupäivän ohjelmaamme kuului tutustumisen entiseen kolhoosiin, nykyisin osuuskuntaperiaatteella toimivaan tilaan. Kyläpäälikkö otti meidät vastaan kertoen osuuskunnan toiminnasta 3 000 hehtaarin farmilla, joka on täysin omavarainen. Tilalla on muun muassa mylly, leipomo, kauppa, meijeri ja villan karstaamo. Lisäksi osuuskunnassa harjoitetaan hevosjalostusta.

Työntekijöitä tilalla on 350, ja heidän kuukausipalkkansa on n. 2 000 rup-

Kesäinen matka Marin tasavaltaan

Terveisiä sukulaiskansaltamme

Helteinen ilma saatteli meitä eli yhdeksäätoista matkalaista, oppaitamme Annaa, Lidiaa ja tämän puolisoa Seppoa maanantaina 10.7. Tolstoi-junalle. Matka sukulaiskansamme luokse alkoi Helsingin rautatieasemalta klo 17.42. Junassa nukutun yön jälkeen saavuimme Moskovaan, ja lämpöisesti naapurimaamme pääkaupunki vastaanotti matkalaiset.

Päivä suuren maan suuressa pääkaupungissa vierähti nopeasti opastetulla kiertoajelulla. Ja illalla puoli kuuden aikaan matka jatkui Kazanin asemalta kohti Joshkar-Olaa, Marin tasavallan pääkaupunkia.

Kansallispukuihin pukeutuneet ystävämme ottivat meidät aito marilaiseen tapaan vastaan tarjoamalla leipää ja suolaa. Lisäksi miestäni ja minua oli saapunut vastaanottamaan vuosien takainen marilaisystävämme Sonja. Ilta-päivä kuluikin nopeasti ehtooseen kuulumisia vaihdellen.

Ryhmämme oli saanut Mari-seuran puheenjohtajalta kutsun saapua illanviettoon datsalle, jossa meitä odottivat suuret juhlaruokaa notkuvat pitkät pöydät. Tervetulleeksi meidät toivotti Yleismarilaisen neuvoston johtaja Kozlov, joka ei ollut päässyt Suomeen

”rikkinäisen passin” vuoksi. Viisumi hänelle oli toki myönnetty.

Poliisisaattueen seurassa

Lämminhenkinen ilta kului nopeasti laulaen ja tanssien kahden eri yhtyeen esiintyessä.

Seuraavana aamuna eli 13.7. lähdimme kahdella luontoystävällistä propaania (nestekaasua) käyttävällä pikkubussilla kohti Shor-Unzhan kylää.

Päivä oli todella mielenkiintoinen ja tapahtumiltaan rikas. Matkamme taittui Tsuvassian autonomisen tasavallan ja sen pääkaupungin Volgan rannalla si-

jaitsevan Tseboksaryn kautta.

Ylittäessämme tasavallan rajan Tsuvassiasta Mari El:iin saimme virallisen vastaanoton. Meitä oli saapunut vastaanottamaan kulttuuriministeri sekä kaupunginjohtaja. Sitten jatkimme eteenpäin virallisten vastaanottajien ja turvallisen poliisisaattueen seurassa.

Tutustuimme Komsojendamsk-kaupungin ulkoilmamuseoon. Vanhoista työ- ja käyttöesineistä sekä tekstiilien kirjailusta voi todellakin sukulaisuutemme tunnistaa.

Kaupunki tarjosi meille matkalaisille lounaan. Täälläkin pöydät olivat katetut runsailla herkuilla, eikä juotavastakaan ollut puutetta.

Usein matkoilla ollessani olen kysellyt itseltäni, entäpä jos sairastun. Täällä

syvällä Venäjän sydämessä sain mieltäni askarruttaneeseen kysymykseeni vastauksen. Kaupungin vastaanotolla yksi matkaseurueemme jäsenistä sai sairauskohdauksen. Tottuneesti henkilökunta käytti ensiaputaitojaan. Hetken päästä saapui ambulanssi, ja niin matkalaista vietiin paikalliseen sairaalaan.

Noin tunnin kuluttua verikokeiden ja tutkimusten jälkeen maapalloa ristiin rastiin reissannut matkalaisemme saapui punaposkisenä ja hymyhuulin joukkoomme. Diagnoosi oli kuulunut ”Nestettä on nautittu liian vähän!” Päivälämpötilat vaihtelivat matkamme aikana 35:stä 40:een asteeseen Celsiusta.

Perillä Shor-Unzhassa

Jatkoimme matkaamme välillä uiden ja Volgassa

Paikkakuntalaiset olivat tuoneet leivonnaisia ja liinoja siunattaviksi.

Uhrieläimen valmistaminen ruuaksi oli miesten tehtäviä. Siihen eivät naiset osallistuneet. Naiset olivat valmistaneet uhrileipiä ja piirakoita sekä uhriolutta.

laa. Palkka ehkä tuntuu ensi kuulemalla pieneltä, mutta esimerkiksi ruoka työntekijöille heidän omassa ruokalassaan maksaa neljä ruplaa aterialta. Näkemästäni ja kuulemastani voin vain todeta, että tila on todella hyvin hoidettu ja työntekijät ovat ahkeraa sekä tyytyväistä väkeä.

Asukkaita Shor-Unzhasa on 2 300 henkeä ja äänestysikäisiä 1 400. Tuonpuoleisiin siirtyneitä viime vuonna oli 27 henkeä. Haidara puolestaan oli kylään tuonut 26 uutta asukasta.

Luontouskovaisten rituaaleja

Uskonnoltaan marilaiset ovat luontouskovaisia, jonka juuret ovat suomalais-ugrilaisessa luonnon kunnioittamisessa. Luontouskontoon kuuluu useita jumalolentoja. Marilaisten pääjumala on Suuri valkoinen jumala. Uskomuksen mukaan myös puilla on sielu.

Saimme iltapäivällä osallistua uhrilehdossa pidettävään Syrem kudaltys -juhlarituaaliin. Uhrieläimenä oli valkoinen vuohi, joka uhrattiin. Tämän jälkeen lihat keitettiin, ja vain

miehet saivat osallistua tuohon toimenpiteeseen.

Naiset olivat tuoneet kotona valmistamia uhrileipiä ja piirakoita, jotka nauhattiin yhdessä lihojen kera. Tarjolla oli myös hunajasta valmistettua uhriolutta. Mieleen jäänyt tilaisuus oli koko kylän yhteinen rukousjuhla kauniissa pyhässä lehdossa.

Aurinko alkoi laskeutua iltaan, ja meidän oli sanottava - ei hyvästejä vaan - näkemiin shorunzhalaisille. Matkamme jatkui osuuskunnan linja-autolla takaisin Mari El'in pääkaupunkiin, Joshkar-Olaam.

Lauantaipäivän vietimme kolmesta Sonja-ystävämmme kanssa tutustuen tuohon Punaiseen kaupunkiin: Joshkar-Ola on marin kieltä ja tarkoittaa punaista kaupunkia. Siellä sijaitsevat lähes kaikki marien kulttuurilaitokset. Yliopistossa voi opiskella myös suomen kieltä.

Kaikki loppuu kuitenkin aikanaan. Oli kiirehdittävä asemalle. Saattajat halattiin ja toivottiin pikaista tapamista.

”Anastasia Kempin”

Neulo Apupupu kriisin keskellä elävälle lapselle

Apupulla on aivan erityinen elämäntehtävä. Se on syntynyt lohduttamaan ja siten myös auttamaan. Apupuja liitetään avustuslähetysten mukaan silloin, kun paikalla tiedetään olevan henkisesti tukea tarvitsevia lapsia, kerrotaan Suomen Punaisesta Rististä. SPR toimittaa Apupupuja syvän järkytyksen vaurioitettaville lapsille sekä Suomessa että ulkomailla. Apupuput ilmestyvät usein kyyneleiden keskelle, mutta tuovat toivottavasti mukanaan hymyä ja iloa.

Apupupu-pehmolelu on tarkoitettu lapselle, joka kaipaa iloa ja turvaa esimerkiksi katastrofin keskellä. Apupupua ei voi ostaa eikä myydä. Sen voi vain antaa tai saada. Innokkaan neulojan Anu Harkin suunnitteleman Apupupun ideana on helppo valmistettavuus ja kuljetettavuus.

Apupupun voi neuloa kuka tahansa, esimerkiksi koululaiset käsityötunnilla. Apupupulle on vain muutamia vaatimuksia. Kaikkien pupujen pitää olla ohjeen mukaisesti tehtyjä.

Materiaalin on oltava 100-prosenttista villaa (75 villaa/25 tekokuitua käy myös, kertoi Anu Harkki TV1:n Kirppis-ohjelmassa), jotta pupun voi pestä kylmällä vedellä. Puhdas villa myös puhdistaa itse itsensä. Täyteen pitää olla EU:n hyväksymää polyestervanua. Sitä saa kaikista käsityöliikkeistä.

Pupussa ei saa olla irtoavia osia kuten nappeja, nappareita tai kankaasta tehtyjä osia. Pupulle kuuluu kaulaliina, joka on kiinnitettävä niskaan ompelemalla.

Kasvot on tehtävä neulomalla tai kirjaillemalla.

Apupupun valmistusohje on julkaistu myös netissä osoitteissa www.spr.fi ja www.yle.fi/kirppis, Kotiliesi- ja Moda-lehdissä sekä Anu Harkin tekemässä Pui-koissa!-kirjassa.

Kotimaisia Apupupuja on kertynyt tähän mennessä noin 700 kappaletta. SPR:n mukaan luku kasvaa pian, sillä heihin ovat olleet yhteyksissä muun muassa monet koulut, jotka ovat otaneet pupujen teon osaksi opetustaan. Apupupu-projektin tavoitteena on saada kasaan ensi vuoden 2007 joulun mennessä 10 000 pehmopupua. Ensimmäinen kuorma Apupupuja lähetetään vielä tämän syksyn aikana entisen Neuvostoliiton alueelle.

Valmiin Apupupun voi postittaa Suomen Punaisen Ristin logistiikkakeskukseen, Kalkunkehätie 4, 33330 TAMPERE. Sieltä Punainen Risti toimittaa pehmolelut eteenpäin apua tarvitseville.

Voit kysyä Apupupun toimittamisesta perille

Apupupu iloksi, kaveriksi ja lohduksi jokaiselle pienellä kainalokaverilla kaipaavalle.

myös lähimmästä Punaisen Ristin piiritoimistosta, Kontti-kierrätyskeskuksesta tai kirpputoreilta.

”Meille äärimmäisen tärkeä työväline”

- Pehmoleluilla on ääret-

Apupupun teko-ohje

Tarvikkeet

- villalangaa, 4 eri väriä sekä kirjailulankaa kasvoihin
- pupulanka
- paitalanka (raitapaitaan enemmän värejä)
- housulanka
- kaulaliinalanka
- suorat puikot 4 mm
- parsinneula
- sakset
- täytevanua

Työohje

Etukappale

Luo pupulangalla 10 silmukkaa (s). Neulo 10 kerrosta (krs) sileää (toisella puolella oikeita silmukoita ja toisella puolella nurjia silmukoita). Vaihda housulankaan ja neulo 30 krs sileää. Jätä koipi puikolle odottamaan ja tee toinen samanlainen.

Neulo (jalat yhdistäen) kaikilla 20 silmukalla 16 krs sileää neuletta. Vaihda nyt paitalankaan ja neulo 24 krs aina oikeaa (ei neulota ollenkaan nurjia silmukoita). Vaihda taas pupulan-

kaan ja neulo päätä varten sileää 20 krs.

Korvat

Neulo 8 s, päättelee seuraavat 4 s ja neulo loput 8 s. Jätä toisen korvan silmukat puikolle tai apulangalle odottamaan. Neulo 9 krs sileää. Seuraavalla oikealla kerroksella kavenna näin: Neulo 1 s, neulo 2 o yhteen (2 silmukkaa oikein yhteen), neulo 2 s, neulo 2 s o yhteen, neulo 1 s.

Neulo 3 krs ja kavenna taas: Neulo 1 s, neulo 2 o yhteen, neulo 2 o yhteen, neulo 1 s. Neulo 1 krs. Päättelee silmukat. Neulo toinen korva samalla tavalla.

Takakappale

Neulo kuten etukappale. Ompele etu- ja takakappale yhteen pään ja korvien osalta.

Kädet

Poimi 8 s paidan etu- ja takaalalta (yhteensä 16 s). Neulo paitalangalla aina oikeaa 20 krs. Vaihda pupulankaan ja neulo vielä sileää 10 krs.

Päättelee silmukat. Tee toinen käsi samalla tavalla.

Viimeistely

Ompele pupu kasaan, mutta jätä kylkeen täyttöaukko. Täytä pupu EU:n hyväksymällä polyestervanulla pehmoiseksi ja halattavaksi. Kirjo Pupulle iloiset kasvot.

Kaulaliina

Luo 5 s. Neulo, kunnes kaulaliina on noin 30 cm pitkä. Päättelee silmukat.

Sido kaulaliina Pupun kaulaan ja kiristä kunnolla. Kaulaliinalla muotoillaan pupulle kaula. Ompele kaulaliina huolellisesti kiinni Pupun niskaan.

Vinkkivinkkinen

Puput ovat yksilöitä, ja jokainen saa olla rohkeasti erilainen. Koko vaihtelee käsialasi ja käyttämiesi lankojen mukaan. Valitse neulomiseen vain villalangaa, sillä villan saa puhtaaksi tuulettamalla.

Rukouspyyntö koko kylän yhteisessä tilaisuudessa kauniissa uhrilehdossa. Tilaisuus jäi matkalaisten mieliin yhtenä matkan kohokohdista.

Škoda Roomster

Uuden ajan tila-auto

Škodan Fabia, Octavia ja Superb saivat viime viikonvaihteessa seuraansa mielenkiintoisen uutuuden, moneksi muunneltavan viiden hengen tila-auton Roomsterin. Kooltaan se sijoittuu Fabia Combin ja Octavian väliin. Tila-autot ovat osa Škoda Auton perinteitä, sillä jo vuonna 1907 luotiin tilava F-tyyppi, jota käytettiin poikkeuksellisen tilavuutensa ansiosta tilataksina Wienissä ja Pariisissa.

Tsekinmaassa Škodan Kvasinyr tehtaalta valmistettavassa Roomsterissa on selkeästi nähtävissä halu kehittää auton käyttömukavuutta. Esimerkiksi takais- tuimet on asetettu 46 mm korkeammalle kuin etuis- tuimet. Siitä on seuraukse- na, että takapenkkiläiset näkevät eteensä etupenki- lä istujien pään yläpuolelta.

Myös takasivuikkunat jatkuvat alemmas kuin etusi- vuikkunat, mistä taas joh- tuu, että lapsetkin näkevät ulos paremmin, ja matkan- teon voisi kuvitella sujuvan rattaissammin.

Huomio kiinnittyy myös takapenkkien kätevään siir- reltävyyteen. Takapenkkejä voi siirtää etu-takasuunnas- sa sekä sivusuunnassa. Ne voi lomittaa niin, että kol- men ihmisen istuessa taka- penkillä kaikkien olkapää- t eivät ole samassa linjassa, vaan keskimäinen on vä- hän muita edempänä. Niin- pä kaikilla on tilaa enem- män. Keskimäisen penkin voi myös poistaa, jolloin reunapenkkejä voidaan siir- tää keskemmäksi. Silloin kahdella isollakin ihmisellä on ruhtinaallisesti tilaa mat- kustaa.

Takapenkit voi taittaa ai- van etupenkkien taakse, jol-

Jukka Alanen (vas.) ja Kalevi Suvila Mellilän Auto Oy:stä voivat ylpeinä esitellä Škoda-perheen uusinta tulokasta eli tila-auto Roomsteria.

loin ne vievät vähän tilaa. Ne voidaan myös poistaa kokonaan nostamalla pie- neen tilaan taitettu noin 10-12 kilon painoinen tuolipa- ketti ulos autosta. Operaatio näytti helpolta. Tavaratila- sa ei tarvitse kuljetella irto-

tavaraa, kaikelle löytyy kiinnityskoukkuja, verkko- pusseja, kiinnitystelineitä ja lokeroita.

Roomsterissa on kaikki- aan kuusi turvatyynyä ja viisi kolmipisteturvavyötä. Siis myös keskimäinen

takana istuja matkustaa yhtä turvallisesti kuin toi- set. Turvavyöt eivät myös- kään jää istuinten selkänoji- en taakse. Lisäsuoja sivu- törmäyksissä antavat ikku- naturvaverhot. Huomaa, että suunnittelija on ajatel-

lut käyttömukavuutta ja tur- vallisuuutta.

Autoa oli oikein miellyt- tävä ajaa. Se oli myös tuke- va, mutta näppäräliikkei- nen. Nykyistä dieselautoa ei paljonkaan erota bensa- käyttöisestä, niin nästisti se hyrrää. Mittaristo tuntui tu- tulta ainakin Volkswagenia ajaneelle. Tosiasia onkin, että nykyisten Audien, Sea- tien, Škodien ja Volkswage- nien valmistajat kuuluvat samaan VW-konserniin.

Uusi Roomster tehdään jokaiselle ostajalle tämän valitsemilla yksityiskohdil- la varustettuna. Vaihtoehto- ja on useita. Pienimmän pe- rusauton hinta pyörii vähän alle 20 000 eurossa. Auton saa noin kahdeksassa vii- kossa. Hienoja lisävarusteita on muun muassa irrotet- tava navigaattori, jonka voi ottaa kaupungissa taskuun- sa ja suunnistaa sen kanssa perille. Roomsteriin on saa- tavissa myös kaarreajo- ja kääntymisvalot. Lisätietoja Roomsterista saa esimer- kiksi Mellilän Autosta.

Koeajolla kävi
Raija Hjelm

Moskovan neuvottelut keväällä 1944, osa 8

Vahingonkorvausvaatimukset

Pöytäkirja Suomen ja Neuvostoliiton edustaji- en neuvottelukokouk- sesta Moskovassa 29.3.1944

Paasikivi: ”Asiallisesti olemme samaa mieltä. Tu- lemme nyt 5. kohtaan, va- hingonkorvaukseen, mikä on meille erinomaisen tär- keä.”

Molotov: ”Te olette ai- heuttaneet meille vahinkoa, joka määrääjän kuluessa on korvattava.”

Paasikivi: ”Viipurin lää- nissä on jälleenrakennus- työ ollut hyvin huomattava. Saatte kaiken tämän työn hyväksenne.”

Molotov: ”Maamme on sodan johdosta hävitetty (razoretsa) niin perusteelli- sesti, ettei se tule toimeen ilman korvausta. Emme vaadi rahakorvausta, vaan ainoastaan luonnossa. So- pimuksesta ei tule mitään, jollotte suostu tähän vaati- mukseemme. Täytyy sopia korvauksen suuruudesta ja maksuajasta. Saksa saa maksaa tämän sodan.”

Paasikivi: ”Olemmeko syypäät siihen, mitä Saksa on tehnyt?”

Molotov: ”Olette Sak- san liittolaisia ja vastaatte yhdessä Saksan kanssa va- hinkojemme korvaamisesta.”

Paasikivi: ”Pitääkö mei- dän tosiaankin osallistua Saksan teille aiheuttaman vahingon korvaamiseen?”

Molotov: ”Ei, vaan ai- noastaan sen vahingon kor- vaamiseen, jonka olette itse aiheuttaneet Leningradille, Muurmannerin radalle, koko valtakunnallemme (vesmu

katemu gosydartsvu). Tämä on tärkeä kohta, josta on so- vittava jo välirauhansopi- muksessa, ilman sitä emme allekirjoita mitään.”

Paasikivi: ”Olemme ra- kentaneet paljon Karjalas- sa.”

Molotov: ”Meillä ei ole tietoja siitä. Emme vaadi teiltä rahaa, vaan kaikki on maksettava in natura.”

Enckell: ”Viipurissa on rakennettu hyvin paljon.”

Molotov: ”Sitä parempi, mutta valitettavasti en tun- ne lähemmin näitä asioita. Korvaus on maksettava 4-5 vuoden sisässä.”

Enckell: ”En tahdo kiis- tää Neuvostoliiton kärsimää vahinkoa. Mutta Suomen hävitys on suhteellisesti pal- jon suurempi.”

Molotov: ”Emme ole hyökänneet Suomen kimp- puun. Miksi aloitte so- dan?”

Paasikivi: ”Käsitykseni mukaan suurvallalla ei ole oikeutta väkivalloin ottaa pieneltä valtiolta mitään.”

Molotov: ”Kaikki voi- daan järjestää sopimustietä. Saksan liittolaisina olette ai- heuttaneet Leningradin kau- pungille suunnattomia kärsi- myksiä, sellaisia, joita maailmanhistoria ei muual- la tunne. Peläten tulevia operaatioita Leningradia vastaan Karjalan Kannak- selta pyysimme teitä v. 1939 siirtämään rajanne jonkin verran taaksepäin emmekä silloin vaatineet Viipuria enempää kuin Sortavalaa- kaan, vain tätä pientä maa- aluetta, runsasta kompen- saatiota vastaan. Pelkomme on toteutunut.”

Paasikivi: ”Vakuutimme

teille jo silloin, ettemme tu- lisi hyökkäämään kimp- puunne.”

Molotov: ”Minä voin luottaa sanoihinne, mutta hallitukset eivät saa luottaa pelkkiin vakuutuksiin. Luu- letteko, että Tsaari-Venäjä olisi puhunut tällä tavalla? Ei milloinkaan. Emme olisi olleet vastuunalaisia valtio- miehiä, vaan lörpöttelijöitä (doltunyi), jos vain luottai- simme kauneihin sanoi- hin.”

Vuoden 1939 tapahtumat esillä

Paasikivi: ”Päävaikeu- temme oli joka tapauksessa silloin Hanko.”

Molotov: ”Ei, vaan Kar- jalan Kannas, jossa olimme valmiit huomattaviinkin myönnytyksiin. Siitä on keskusteltu monta moni- tuista kertaa. V. 1938 lähe- timme hra Steinin Helsin- kiin neuvottelemaan kans- sanne, v. 1939 neuvoteltiin sinne tänne, eikä mitään tu- losta saatu aikaan. Tiesim- me jo silloin, että suursota oli tulossa.

Nyt on hunnien sotaretki toteutunut, mutta me tule- me lyömään heidät. Itse asi- assa Saksa on jo lyöty. Mut- ta huomaatte kai itse, että v. 1939 olimme oikeassa. Sta- lin itse oli neuvotteluissam- me läsnä ja koetti neuvotel- la kanssanne. Mutta Suo- men hallituksen vihamieli- syys Neuvostoliittoa koh- taan oli niin valtava, ettei se halunnut suostua mihin- kään.”

Enckell: ”Suomen kansa ei tunne mitään vihamieli- syyttä Neuvostoliittoa koh- taan.”

Dekanosov: ”Kolme so- ltaa on riittävä todistus, että vihasitte meitä.”

Molotov: ”Te olette van- hoja ja kokeneita miehiä, ja teidän pitäisi tietää, ettei Suomi tsaarin Venäjän ai- kana olisi saanut mitään it- senäisyyttä. Jos haluaisim- me, voisimme nytkin väki- sin toteuttaa tahtomme, mutta asianlaita on se, ett- emme halua sitä.”

Enckell: ”Itse asiassa Suomen asema on nyt pal- jon vaikeampi kuin ennen itsenäisyyttä.”

Molotov: ”Kysykää eng- lantilaisilta, amerikkalaisil- ta, ruotsalaisilta, kaikki vastaavat teille, etteivät he ole odottaneet näin lieviä ehtoja raskaan sodan jäl- keen.”

Enckell: ”He eivät käsi- tä, miten ankaria nämä eh- dot itse asiassa ovat. Yksin- pä Karjalan riistäminen meiltä merkitsee meille niin tavattoman paljon.”

Molotov: ”Miksette ha- lunneet sopimustietä järjes- tää näitä asioita v. 1939?”

Enckell: ”Herra Paasiki- vi enempää kuin minäkään ei ole hyväksynyt silloisen hallituksen menettelytapo- ja.”

Molotov: ”Te olette mo- lemmat lähellä Suomen hallitusta, teidän olisi pitä- nyt ymmärtää nämä asiat. Me koetimme kaikin kei- noin saada asiat järjes- tää sopimustietä.”

Enckell: ”Hangan kysy- mys oli silloin vaikein.”

Molotov: ”Englanti on pari vuosisataa pitänyt hal- lussaan Gibraltaria, eikä kukaan, ei edes Espanja, ole pitänyt tätä niin ihmeellise-

nä asiana, vaikkakaan Eng- lannin oma turvallisuus ei ole riippuvainen Gibraltari- sta. Leningradin turvalli- suus on sen sijaan riippu- vainen Hangosta.”

Enckell: ”Kuten herra Paasikivi jo kerran aikai- semmin on täällä lausunut suomalaiset ovat valitetta- vasti joskus naiiveja suur- politiikkaan nähden.”

Molotov: ”Ei siitä ole puhetta nyt, tähän olette kolme eri kertaa hyökän- neet kimppuumme. Kun Hitler hyökkäsi Neuvosto- liiton kimppuun, piditte sitä loistavana tilaisuutena yh- tyä leikkiin ja mennä Vien- nanmerelle, jopa Uraliin saakka. Hallussanne on nyt Petroskoi ja Itä-Karjala, tämä on sietämätön tila. Mitä te olette oikeastaan toivoneet – pitää hallussan- ne Itä-Karjalan ja Muur- mannin radan, vai mitä?”

Paasikivi: ”Tulimme sin- ne vain sotilaallisista syis- tä.”

Molotov: ”Taisitte luot- taa liikaa Hitlerin Saksaan.”

Paasikivi: ”Oli suoma- laisia, jotka toivoivat, että osa Karjalaa kuuluisi Suo- meen.”

Molotov: ”Myös Sorok- ka ja Arkangeli?”

Enckell: ”Pyrkimykset yhdistää kaikki suomalaiset ovat lähtöisin jo 16. vuosi- sadalta, jolloin siitä käytiin neuvotteluja Novgorodin ja Moskovan kanssa. Kanso- jen itsemääräämisoikeuden perusteella itäkarjalaiset pyrkivät liittymään Suo- meen, joitten pyrkimysten toteuttamista sotilaallisin keinoin itsenäisen Suomen hallitus kuitenkin aina on

vastustanut. Olin itse muka- na neuvottelemassa Neu- vostoliiton hallituksen edustajien kanssa Itä-Karja- lan oloista.”

Molotov: ”Olette var- maankin lukeneet marsalk- ka Mannerheimin päivä- käskyn tämän sodan alus- sa? Ei tässä kaikki johtunut naiivisuudesta. Jos kaikki meidän naapurimme olisi- vat yhtä naiiveja, ei meitä olisi enää olemassakaan.”

Paasikivi: ”Edellisessä kokouksessa hämmästyin suuresti aikomuksestanne ottaa meiltä koko Petsamon alue ilman kompensatio- ta.”

Molotov: ”Kysymys oli- si voitu ratkaista toisin, et- tei sotaa olisi ollut. Kaksi eri kertaa annoimme teille Petsamon alueen, mutta te päästitte sinne pahimmat vihollisemme, jotka vielä- kin ovat siellä ja uhkaavat Muurmanskia. Kukaan ei olisi voinut pakottaa meitä v. 1920 tai v. 1940 luovut- tamaan Petsamoa teille. Naiivisuudestanne annoitte tä- män alueen saksalaisille?”

Ehdotan nyt parin tunnin taukoa. Voisimme jälleen kokoontua klo 20.00, sitten kun olemme neuvottelleet hallituksemme kanssa. Hy- väksyttekö tämän ehdotuk- sen?”

Paasikivi ja Enckell: ”Kyllä.”

Kokous keskeytyy klo 18.10.

Jatkuu

Neuvottelupöytäkirjan 8. osa on aiemmin julkaistu Kurkijokelaisessa 20.3.1954.

Kalakurjet forelleja narraamassa

Kalakurkien tämän syksyn matkaa suunniteltiin pitkään. Pähkäiltiin, mistä löytyisi se kalaisin paikka Kurkijoelta. Kyseltiin ja keskusteltiin. Kävipä siellä koekalastajakin, joka kertoi saaneensa ainakin kaksi kalaa kyseisestä paikasta. Ja forellejakin sieltä oli kuu- lemma saatu.

Niin päätettiin onkipaikaksi Soskuanjoki. Se on 40 kilometrin pituisena Kurkijoen pisin joki. Me emme käyttäneet hyväksenne koko pituutta, vaan valtasimme rannat Soskuan kylän kohdalta, läheltä myllyä, Häklin Eeron kotimaisemista. Sinne pääsimme mukavasti linja-autolla ihan perille asti.

Ennen varsinaista kilpailua kajautettiin Eerolle onnittelulaulu. Samalla juotiin shampanjat kesän syntymäpäiväsankarin kunniaksi.

Joen rannat yllättivät jyrkkyydellään ja runsaalla kasvillisuudellaan. Rantaan pääsy oli paikoin mahdollista. Joen yli menevä

silta oli korjattu kävelysilaksi.

Kalastusaikaa oli kolme tuntia. Aika kului nopeasti, ilma oli pilvinen ja syksyisen viileä.

Noin tunnin kuluttua alkoi liikkua huhu, että joku oli nostanut joesta hauen. Sekös sai liikettä kanssakilpailijoihin. Vaihdettiin paikkaa ja manattiin, kun onget tarttuivat puiden oksiin ja siimat olivat sekaisin.

Kalansaaliin suuruus paljastui vasta punnituksessa, vaikka kilpailun aikana tuntuikin ihan siltä, ettei saalis päätä huimaisi. Niin siinä kävikin. Useimmiten koukku oli joko pensaissa tai puun oksissa. Oksia tuli, varsin isojakin, nuotiopuiksi olisivat sopineet. Kojon Aaron punnitukseen tuoma oksa painoi vaivaiset 43 grammaa.

Paremmuus tässä vaativassa kilpailussa saatiin kuitenkin selville. Se selviää kaikessa komeudessaan tuloksia lukiessa. Paras on

Voittajakolmikko saaliineen. Vasemmalta Viljo Ylönen, Lauri Veijalainen ja Terttu Veijalainen.

aina paras, kalastettiin sitten missä tahansa. Kilpailupäivä kului kuitenkin mukavasti Soskuan maisemissa. Kilpailun päätteeksi grillattiin vielä makkarat ja juotiin pannukahvit lämmikkeeksi.

S & M

Onkikilpailu Kurkijoen Soskuan joessa 30.9.2006

Tulokset:

1. Lauri Veijalainen 227 g
 2. Terttu Veijalainen 56 g
 3. Viljo Ylönen 53 g
- Suurin saalis, kiertopalkinto: Lauri Veijalainen 227 g
Suurin kala, kiertopalkinto: Lauri Veijalainen 227 g
Eka kala, kiertopalkinto: Lauri Veijalainen
Suurin kala, pokaali: Lauri Veijalainen

Näin komealta näytti tämänsykyinen kalansaalis Kurkijoella. Hauki painoi sentään 227 grammaa. Taisi tulla kalastajille ikävä Yläneen Pyhäjärvelle.

Saamattomiksi kilpailussa jäi 25 henkeä, heistä arpa suosi seuraavia: Jussi Kojo, Leena Meskanen ja Martti Repo.

Saaliin painon arvauskilpailu:
1. Aaro Kojo (- 3 g)
2. Jussi Kojo (- 4 g)

3. Pentti Kemppinen(- 5 g) Tietokilpailujen tulokset

Pentti Kemppisen järjestämä Mitä puusta saadaan – tietokilpailu
1. Mikko Nikula 8 p.
2. Alli Kihlanki 6 p.

3. Jaakko Veikkolainen 6 p.
4. Pekka Riikonen 6 p.

Martti Meskanen järjestämä Yleistietoa-tietokilpailu
1. Aaro Kojo 5 p.
2. Raija Laaksonen 4 p.
3. Toivo Hyvönen 4 p.

Voittajan on helppo hymillä. Lauri Veijalainen voitti Kurkijoella kaiken.

Veti hiljaiseksi

Kun nuorin poikamme syntyi, perheessämme oli jo viisi vilkasta lasta, iältään kymmenestä yhdeksään-toista. Oli todella työlästä pitää lapset ja heidän ystävänsä hiljaisina vauvan päiväunien aikaan. Viimein mieheni keksi ratkaisun. Hän ripusti vauvan sängyn yläpuolelle kyltin, jossa luki: "Jos minä herään, SINÄ katsot perääni."

"Luulen, että opiskelijapoikani on tullut käymään kotona", mies sanoi naapurilleen. "Mistä tiedät?"
"En ole kuullut hänestä sanaakaan kolmeen viikkoon, ja nyt autoni on kadonnut pihasta."

Sairaalan ruokavalioasiantuntija lähettää säännöllisesti potilaille kyselylomakkeita, joissa hän tiedustelee heidän mielipidettään ruoan laadusta. Erään potilaan aviomiehen vastaus antoi hänelle ajattelun aiheita. Mies oli raapustanut lomakkeen alareunaan: "Sairaalan ruoka on hyvää. Tiedän sen, koska vaimoni sanoi niin juuri ennen kuolemaansa."

Nelivuotias Emilia katsoi televisiosta ohjelmaa, jossa nainen pelasti nuoren miehen hukkumasta. Myöhemmin tyttö selosti minulle touhukkaana näkemänsä: "Täti hyppäsi uima-altaaseen. Se pussasi setää kolme kertaa, ja sitten setä heräsi, ihan niin kuin Prinssessa Ruusunen."

Eskon puumerkki

Räisälän tytön raskaat muistot kansien väliin

Kurjenmiekka

Kirjan kanteen on kurjenmiekan kuvannut Mailan kurkijokelaissyntyinen aviomies Onni Poskiparta. Kurjenmiekan juurakon on Maila tuonut kotirannoiltaan Räisälästä. Uuteen maaperään neljä vuotta totuteltuaan se kukki tänä kesänä ensimmäisen kerran kotona Loimaan Kojonperässä. Räisälästä evakuoitusta kukasta tuli sitten kirjalle sopiva nimi.

Maila Poskiparta kirjoittaa omakustanteisen kirjan aluksi lukijalle: "Kymmenvuotiaaksi asti sain olla kotona Karjalassa. Tästä ajasta on paljon erilaisia muistoja. Niitä haluaisin sinun kanssasi jakaa. Hyvin usein olen muistoissani lapsuusmaisemissa. Näen kuin filminauhalla kesäiset leikit ja askareet, koulumatkat ja talven puhdetyöt sekä juhlapäivien vieton.

Nämä lapsuusmuistot ovat olleet minulle hyvin tärkeitä ja mieluisia. Muistoissa on arkipäivän aherrus ja pyhän kunnioitus. Ne olen saanut lapsuuskodista perintönä. Tämän saman perinnön toivoisin jatkuvan tuleville sukupolville. Onhan se meille jo luomiskertomuksessa annettu elämän ohjeeksi.

Raskaina ovat mielessäni evakkomatkojen muistot. Kahdesti jouduimme jättämään kotimme. Muistan kiireiset lähdöt sodan jaloista. Muistan raskaat matkat ja sopeutumisen uusiin olosuhteisiin. Muistan myös valtavan ilon kotiin palaamisen ja jälleenrakentamisen aikana. Kunnes taas entistä kipeämpi lähtö oli edessä.

Nyt vuosikymmenten jälkeen sain voimia laittaa nämä muistot paperille. Helppoa tämä ei ole vielä ollut, sillä arvet eivät koskaan parane. Ehkä olisi ollut helpompaa, jos olisin saaneet silloin käsitellä asioita. Silloin ei saatu kriisiapua, niin kuin nyt on ta-

pana saada. Se tuska, mitä itse kukin tunsi, piti vain omin voimin kantaa ja jaksaa eteenpäin."

Vuosikymmeniä Maila Poskiparta (o.s. Rouhiainen) muisteli ja kypsytteli asioita mielessään. Kun joskus kotiseutumatkalla hänen tuli kirjoitettua muistojaan jälkipolville luettavaksi, häntä pyydettiin kirjoittamaan lisää. Rajan tällä puolella syntyneiden on vaikea asettua Karjalassa syntyneiden asemaan, mutta kun saa lukea yksityiskohtaisia muisteluja, voi edes vähän kuvitella, miltä elämä siellä ja sieltä väkipakoin lähtemään joutuminen on tuntunut.

Maila Poskiparta on elävästi ja värikkäästi kuvannut lapsuutensa ajan elämää Räisälässä. Hän tuo lukijan raskaita taipaleita pitkin Länsi-Suomeen ja taas kotiseutumatkojen muodossa takaisin Karjalaan.

- Lukijan mieleen piirtyy selkeä kuva kauniista Karjalasta ja sen nykytilasta. Selvästi voi myös aistia sen tuskan ja ikuisen ikävän, minkä väkivaltaisen erokodista on saanut aikaan. Maila Poskiparran kuvaamat maisemat ja tunnelmat ovat varmasti tuttuja monille Karjalasta lähtemään joutuneille. Valokuvien ja mielenkiintoisen kerroksen avulla ne tulevat eläviksi myös meille, jotka emme ole nähneet sotaa emmekä Karjalaa, kirjoittaa Hannele Kihlman kirjan takakan- nassa.

Esikoiskirjan kirjoittanut Maila Poskiparta sai "valmentajakseen" kehitysjohtaja Hannele Kihlmanin Loimaalta Priimus Painosta, jossa kirja on painettu. Yhteistyö on ollut sopuisaa ja hedelmällistä.

Kirjassa on mustavalkoisen kuvitus. Osa kuvista on vanhoja, mutta monet kertovat lukuisista kotiseutumatkoista sekä Räisälään että Mailan aviomiehen kotiseudulle Kurkijoelle.

Suosittelen lämpimästi Kurjenmiekka-kirjan lukemista. Mutta olisi suotavaa, että loputkin "pöytälaatikossa" tai "takaraivossa" säilytetyt tarinat, muistot

tuotaisiin julkisuuteen, ennen kuin on liian myöhäistä. Ne ovat korvaamattomia toisen ja seuraavien polvien karjalaisille. Kaikki eivät voi tietenkään julkaista omaa kirjaa niin kuin Maila, mutta lehtemme Kurkijokelaisen palstoilla pääsisi helposti alkuun.

Raija Hjelm

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Jyväskylässä
2. vuonna 1945
3. Kai Hyttinen
4. neljä prosenttia
5. Etelä-Afrikasta
6. Romanov
7. Ismo Kallio
8. kettua
9. viisi miljoonaa
10. äiti, isä, koti, mum-mola

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN Varatuomari

Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppалankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

Asianajaja, varat. Jari Heikman
varatuomari Kaarina Nylamo
varatuomari Katri Ranta-Eskola
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa,
puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

KURJENMIEKKA-kirjaa saatavana:

Maila Poskiparta p. (02) 767 6538
Kurkijokelainen p. (02) 762 2551
Koulukuja 7, Loimaa
Loimaan Musiikki/Pikku-Miina
p. 050-560 4701
Oikokatu 3, Loimaa
Loimaan Op,
Kojonkulman konttori **15€**

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna: ma-pe 12-18, la 10-14

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäättä Loimaan
Aluesairaalaa

LAATUA EDULLISUUTTA AMMATTILAISelta

- Kellohuoltopalvelu
- Käsikaiverrukset
- Konekaiverrukset
- Korukorjaus/ kivi-istutustyöt
- Sormuksien valmistus
- Ja nyt myös lasikaiverrus

KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ
KELLOLIKE
Juhani Lankinen Ky
Kauppалankatu 2, Loimaa
Puh. (02) 763 2760
(Kaupungintaloon vastapäätä)

ERLUND-talo

Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei muoveja eikä epäorgaanisia aineita. Englannin MTV:n valinta Suomen edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ
Ysitie 345, 32300 MELLILÄ
Kotimaan myynti:
Juhani Eklund p. 0400-530 979
e-mail: myynti@erlund-house.com

Erikoishammasteknikko

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

EHT-
liiton
jäsen

Tarjoukset voimassa: perjantai - lauantai 20. -21.10.2006

Spar Loimaa palvelee 28.10. asti. Suomen Spar Oy:n ja Tradeka Oy:n liiketoimintakaupan johdosta Spar Loimaan liiketoiminta siirtyy Tradeka Oy:lle 1.11.2006.

Sami ja henkilökunta kiittävät kuluneista vuosista.

Kaupaa tehdään vielä koko ensiviikko!

Snellman Karjalanpaisti 700 g (5,70 kg) 3,99 rasia	Forssan Peruna-, punajuur- tai italian salaatti 400 g (3,98 kg) 1,59 rasia
Vaasan Ruispalat 12 kpl 660 g (2,71 kg) 1,79 pkt	Juhla Mokka kahvi 500 g (5,18 kg) 2,59 pkt
HK Kalkkunaleike, Saunapalvi tai Ylikypsäsaunapalvi 300 g (7,63 kg) 2,29 pkt	Karhu III 12-pack 6,79-1,20 (1,73 l) 7,99
MUSIIKKI CD:T -30%	KAIKKI KORTIT -50%
KAIKKI MEIKIT -30%	Alko 762 2062 nonstop parturi 040-765 7028 LOIMAN Ritvan ja Olin 762 2848 Eines-keittiö LOIP. 762 4432 Kultapiste 763 2150 Olgatar 762 1413 76368520
SPAR LOIMAA Kauppias Sami Toivonen puh. (02) 763 6850 ma - pe 7-21, la 7-18	Ruokakauppa Sinun makuusi SPAR

LOIMAAN VIIALAN KONDITORIA-KAHVIO
Kauppалankatu 2, puh. 763 2001
Avoinna: Ma - pe 8.30-17